

HITOKIRI

EXIT

O S K A R F U C H S

OSKAR FUCHS

HITOKIRI

O S K A R F U C H S

HITOKIRI

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Oskar Fuchs, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-142-7 (print)

ISBN 978-80-7557-581-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-582-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-583-8 (pdf)

Děkuji

*Erice Eně Adamcové, Gabriele Mikušové,
Anně Mudrochové, Janě Poláčkové,
Martinu Bečváři, Pavli Hönigschmiedovi,
Wandě Polanové-Štrupové*

I.

Položil jsem bágl na zem a rozhlédl se. Tohle stoupaní mi dalo zabrat. Budu muset zapracovat na fyzice. Stromy čněly k zamračenému nebi plnému těžkých mraků. Hodinky ukazovaly čtvrt na jedenáct. Nejvyšší čas začít, pokud jsem chtěl všechno stihnout do půlnoci. Ze sportovní tašky jsem vyndal krabici s kostkovým cukrem, otevřel ji a na poloshnilý pařez před sebou následně vyskládal čtyři zrnité bílé krychličky.

Trvalo mi přes dva týdny najít správné místo. S tím byl vždy problém, oddělit pověsti od skutečnosti. Ale odměna potom bývala více než sladká. A neměl jsem na mysli zrovna cukr, na nějž se postupně slétávala lesní světýlka. Zbývalo už jen naposledy upřesnit lokaci. Bludiček tu dnes byl sudý počet, jedna přebývala. Duše čarodějnic nebo podobných magických bytostí bývaly většinou zbarvené do modra. Proto jsem bílou, co k nim nepatřila, poznal snadno. Teď stačilo být trpělivý. A na správném místě začít kopat.

S lidmi *ignis fatuus*, jinak také *neposedné ohně*, nikdy moc nekamarádily. Lépe řečeno, bály se jich. Mě si nevšímalý. I tak jsem měl pro jistotu košili oblečenou naruby, což způsobilo, že mě neviděly.

Během čtvrt hodiny bludičky zbaštily nachystanou návnadu a zamířily každá jiným směrem.

Popadl jsem tašku a následoval vyhlídnuté světýlko. Přibližně po sedmdesáti krocích bludička klesla k zemi a zavrtala se do hlíny. Vytáhl jsem z kapsy dřevěný křížek a položil ho do míst, kde zmizel iluminující duševní fragment hledaného objektu.

Z báglu jsem vyndal dvě kilovky soli a udělal kolem kruh o průměru tří metrů a začal kopat skládacím rýčem. Přitom jsem dával majzla, abych neporušil ochrannou linii.

A koho že jsem to vlastně hledal? Matúše Čáka. Prý byl pohřbený ve třech rakvích, železné, stříbrné a zlaté. Stejně jako Atilla, Bič boží. Legendy říkaly, že po jeho skonu odklonili koryto řeky a pak ho vrátili zpátky. Kecy. Na to tehdy nebyl čas. A podle toho, co jsem právě zjistil, ho zakopali hůř než psa. Ani se nenamáhali nacpat pozůstatky Pána Váhu a Tater do obyčejné smrkové kisny. Jeho kdysi honosné oblečení bylo rozpadlé, zato osobní zbraň a masivní zlatý řetěz vypadaly zachovale. S kostmi už to tak slavné nebylo. Lebka měla odpadlou spodní čelist a některé zuby v ní chyběly. Z pokladu, s nímž měl být údajně pohřbený, jsem byl zklamaný. Osm malých plátěných pytlíků. Řekl bych, že větší část hotovosti zůstala oligarchovým nevěrným v kapsách. Navíc, i když byl Matúš v církevní klatbě, jaksi nepatřilo k dobrým mravům křesťanů brát si svoje nasyslené jmění na onen svět.

Tiše jsem se zasmál. Vidět moji odbornou práci archeologové, dostali by psotník. Na tuty. Nejdříve jsem posbíral věci blízko těla, dal je do tašky a vytvořil okolo pozůstatků nový solný kruh. Je-

den nikdy nevěděl, co se může stát, že? Nepříjemných zkušeností jsem už pár měl. Zatím to ale šlo dobře. Dokonce jsem si začal broukat písničku Iliny Csákové *Proč mě nikdo nemá rád*, což bylo těžce stylové.

Tak a teď kostičky. Vzal jsem zažloutlou lebku, čelist, pak řetěz a vložil je do přípravných igelitových pytlů. V tu chvíli sůl zčernala a z hrobu vyšlo dlouhé zaúpění. Leknutím jsem uskočil dozadu, sklouznul po kořenu a spadnul na záda. Přitom jsem se třísknul do hlavy, až mi před očima zatančily mžitky. Rychle jsem však vstal a do vykopané díry nasypal poslední balešní soli. Nepomohlo to. Krystaly pouze zajiskřily a ztmavly. Tichý skřípavý hlas začal šeptat rytmická slova. Odhadem maďarsky. Bonusem k tomu všemu byla husí kůže po celém těle a rozostřené vidění.

Byl nejvyšší čas zmizet. A to co nejrychleji. Klopýtal jsem k cestě spojující penzion Brezina a Trenčiansky hrad. Dosud tichý les najednou zaplnily zvuky a hlasy. Přebytky uvolněné magie se vybíjely v podobě modrého jiskření na koncích větví i stéblech trav. To vůbec nevypadalo dobře.

Svou těžce nabytou kořist jsem rozhodně nehodlal vracet. I kdyby čert, popřípadě Čák, na koze jel. Snad se k tomu nikdo z civilů nepřiplete. Pak by případné vyšetřování spadlo pod pravomoc antimagické sekce. A to jsem rozhodně nepotřeboval.

Na okraji mého zorného pole se objevily stíny. Šly po mně. Zakopnul jsem a v pádu se stočil do kotoulu. To mi zachránilo oči. Soví pařáty mi-

nuly můj obličej právě o ten pověstný vlásek. Zaklel jsem. Sprostě.

Lesní cestu vystřídala asfaltka. Konečně! Vytáhnul jsem z kapsy saka svěcenou křídu a udělal na silnici dvojitou dělicí čáru. Rychle jsem odříkal modlitbu ke Svaté lišce, zvednul amulet vyrobený z králičí packy a fouknul přes něj směrem k hradu. Tím jsem vyčerpал všechny svoje možnosti. Další pokus o magickou ochranu by znamenal, že tu nějakou dobu zůstanu.

Zvedla se vichřice a odvanula dotěrné stíny. Ani agresivně nalétávající sovy nemohly vzdorovat jejím vzteklým poryvům. Lámala jim křídla, pernatá těla narážela do vrásčitých kmenů. Větve se ohýbaly, praskaly, spolu s listím a jehličím je ničivá síla vrhala proti pronásledovatelům.

Nečekal jsem na výsledek a sprintoval k hotelu. Za mými zády kvílela magická smršť. Klikaté blesky sjížděly co chvíli z temného nebe a osvětlovaly mi cestu. Ne, že by to bylo potřeba. Pro jistotu jsem nakreslil na silnici ještě další předělové čáry. A pevně věřil, že nejpozději s prvním kupřením nasranost záhrobních sil skončí.

To už bych měl být dávno za hranicemi.

* * *

Pozdravil jsem usměvavou hezkou tmavovlásku v recepci a vzápětí jí oznámil ukončení pobytu. Slečna, podle jmenovky Katarína, přikývla. Podle mého názoru určitě nebydlela moc daleko od Trenčína.

„Připravte mi prosím účet,“ požádal jsem.

„Budete platit kartou?“

„Ano.“

Katarína mi vzápětí věnovala stydlivý pohled krásných velkých černých očí.

„Pane, ak smiem... prepáčte... Viete, že máte košelu naopak?“

Nasadil jsem udivený a zároveň nevinný výraz. „Ach, skutečně?“ Po vizuální kontrole svého oblečení nezbylo než souhlasit. „Opravdu!“

Katarína se mé zmatenosti zasmála. „Vonku je příšerné počasie, nechcete radšej počkat?“ přispěchala vzápětí s nabídkou. Pokud jsem mohl soudit, myslela to upřímně. Rozhodně víc než kdysi jistý premiér.

„Neodkladné záležitosti, bohužel,“ pokrčil jsem s nehranou lítostí rameny a opustil recepci. Z mojí tašky se totiž začaly ozývat velmi podivné zvuky. Zatím tiché, ale nešlo se spoléhat na to, že tomu tak bude i v příští vteřině.

Na pokoji jsem přehlédl situaci. Moje věci už byly dávno sbalené, jen na posteli leželo přípravné náhradní triko s dlouhým rukávem. S pocitem úlevy jsem se zbavil propocené košile a následně nakouknul do báglu s vykopávkami. Uvnitř nastala výrazná změna, jak jinak, k horšímu. Místo lebky tam nyní byla hlava. Kompletní. Včetně spodní čelisti, sbírané zvlášť. Hnědé oči na mě nenávistně zíraly zpod hustého obočí typu Brežněv. A tmavé umaštěné vlasy vytvořily kolem pleše věnec spojený s hustým plnovousem v jeden celek.

Nejhorší však bylo, že hlava mluvila. Sice jsem nerozuměl, co říkala, ale podle tónu to byly nádivky. Co s tím?

Zmuchlanou košili jsem použil jako roubík, rukávy pečlivě zavázal na dva uzly. Ticho přece léčí, jak říká stará lidová moudrost. A to Matúš mohl být sakra rád, že jsem neměl chuť hledat svoje použité fusky. Až pomine vliv magie, bude z ukecané palice zase jen obyčejná lebka. Aspoň jsem v to doufal. Kdo by si taky koupil do soukromé sbírky takový hnus?

Vzal jsem obě tašky a vrátil se na recepci. Přitom jsem uslyšel cinknutí. A vzápětí další. Dvě ze tří bariér byly prolomeny. Naštěstí měla Katarína všechno připravené. Přiložil jsem kartu, vyklepal PIN a čekal na potvrzení platby.

Několik okamžiků jsem si pohrával s myšlenkou, že bych slečnu varoval před možnými problémy. Ale neudělal jsem to. Pokud jsem *něco* probudil, stejně budu hlavním cílem já. Vyšel jsem ven před budovu. Tam vládlo boží dopuštění.

Dálkovým ovládním jsem odemknul auto, otevřel dveře u řidiče, naučeným pohybem sklopil opěradlo sedačky a hodil bágly dozadu. Sotva jsem se usadil, na čelní sklo dopadly první velké dešťové kapky. Ve chvíli, kdy jsem nastartoval, mi králičí packa v kapse zavibrovala. Následoval zvuk oznamující zničení poslední překážky načmárané na asfaltku. Pohled směrem k hradu nebyl příjemný. Po silnici se sem hnala vysoká bezhlavá postava. Ukázal jsem jí fakáče a šlápnul na plyn. Moje černé Porsche 911 Turbo S vyrazilo vpřed. Ve zpětném zrcátku se Matúš rychle zmenšoval. Šlo o uspokojujivý pocit.

Z rádia mi Peter Nagy oznamoval, že *Aj tak sme stále frajeri*. Přitom jsem říznul první zatáč-

ku. A fest mi zatrnulo. Auto sedělo perfektně, což o to, ale Čák mi byl opět v patách. Seděl na černém kozlu velikosti menší krávy, rohů se držel jako motorkář řídítek harleje. Zvířeti od paznehtů odletoval asfalt, oči mu rudě žhnuly a co bylo nejhorší, zatačkou prodriftoval s jistotou profesionálního závodníka rallye. Hnal jsem porsche po úzké silnici lemované lesem. Sebemenší chyba by se mi v této rychlosti krutě vymstila. Neměl jsem zájem nechat se chytit ani skončit namotaný okolo stromu. Vyhnal jsem motor do vyšších otáček. Bezhlavého jezdce jsem navzdory tomu pořád viděl těsně za sebou. Bylo vůbec možný, aby blbá koza dokázala držet krok se zadokolkou s přeplňovaným šestiválcem o obsahu 3 800 kubických centimetrů a výkonem 580 koní?

V rádiu to zaskřípalo, zaprskalo a Nagy dál pokračoval ve zpívání, jen jaksi falešně a s pozměněnými slovy. *Že prý: Teraz si chlapče v prdeli, o chvíľu tá drapnú mŕtvi frajeri.*

Netušil jsem, jestli je to gramaticky správně, možná by Slovák použil spíše slovo řiť, potažmo by prohlásil, že *si v rici*, ale neměl jsem po ruce lingvistu ani nikoho jiného, s kým bych tento podružný gramatický problém aplikovaných čechismů vyřešil. Navíc by se to pak už ani nerýmovalo.

Takže? Ďakujem, neprosím. Ani omylem. Město se přiblížilo. Přivítalo mě krátkou svažitou rovinou. Vřítíl jsem se mezi první baráky, auta zaparkovaná na kraji silnice mi ubírala prostor pro manévrování. Ve dvou kilech jsem podřádl a procedil mezi zuby modlitbu ke Svaté lišce.

Její pomoc by se mi šikla. Následovala nepřijemná, hodně vynášející levá šikana, pak už to bylo k hlavní, co by velbloud doplivil.

Ocitnul jsem se na dvouproudovce sevřené z obou stran starými činžáky a strhnul volant doprava. S velkým štěstím jsem těsně minul stříbrnou oktávku v protisměru. Řidič scanie, kterému jsem vletěl před čumák, troubil jako zběsilý a šlápnul na brzdy. Čák i jeho zvíře do kamionu narazili a odhodili ho. Kozel pak bez zakolísání pokračoval v pronásledování, jako by ta kolize s nákladákem byla jen malé drcnutí.

Hele, to vůbec není fér! Měli být i s Matúšem totálně rozšmelcovaný! O pár sekund později jsem profičel kruháč a nabral směr Žilina. Kličkování mezi pomaleji jedoucími, blikajícími a troubícími auty jsem vždy považoval nejen za prima sport, ale hlavně za dobrý způsob, jak se zbavit pronásledovatelů. Tady mi to ale nevyšlo, kozel prostě smetl všechny překážky z cesty. Co s tím? Když přišel klidnější úsek, vytáhnul jsem z kapsy saka mobil. V této rychlosti nešlo o snadnou operaci, navíc si hlasové vytáčení postavilo hlavu, že dnes nebude kamarádi. Nakonec jsem ale dosáhl úspěchu, i když až za hranicemi Trenčína. A ti dva trotlové mi pořád viseli za zadním nárazníkem.

„Lucko?“

„Ano, Michaeli?“

„Jsem na cestě, ale s nechtěným doprovodem.“
IT specialista našeho týmu na několik vteřin ztičla.

„Uniformovaný?“ pokračovala po chvíli svým kultivovaným mezzosopránem.

„Ne, je to mnohem horší.“

Následovala další pomlka. „Vydrž. Přepojím na konferenční hovor.“

„Dobře, povídej,“ oznámila Lucie. „Už jsme kompletní.“

„Mám za prdelí nasranýho Matúše Čáka. Bez hlavy. Jede na černým kozlovi, co si na cestu svítí očima. Jo, kdyby vás to zajímalo, tachák mi ukazuje dvě stě padesát!“ zařval jsem.

„Dost blbý, co?“ zhodnotil situaci se stoickým klidem Franta Vrána z Bruntálu, starší bratr zmíněné ajťáčky. Franta nikdy nešel pro ránu daleko a jeho úkolem bylo pacifikovat problémy.

„To bude cajk, netrojčí,“ zazněl do éteru Kachlíkův hlas. Uslyšel jsem dlouhé zívnutí. On snad doteď chrápal! „Nedělej ze všeho zbytečně kovbojku,“ dodal ležérně.

Přinutil jsem se ke klidu.

„Dobře. Vyhodím bágel z okna. Ať si ho sebere. Obvolej zájemce, že aukci rušíš. Přijdou akorát o meč, lebku, poklad plus zlatý řetěz, co má odhadem tak kilo a půl. Spíš ale dvě. Končím.“

„Neéé! Lindnere, nesor! Ať tě ani nenapadne tu tašku zahodit! Opovaž se mi to teď položit! Povídáš poklad, palatinský náhrdelník a osobní zbraň Matúše Čáka?“

Něco mi říkalo, že mám konečně jeho plnou pozornost.

„Jo.“

Kachlík byl najednou náramně akční.

„Vrána a Fíkus připraví rampu, pak zbraně. Dominika přejeđe do pomalého pruhu a bude držet konstantní rychlost. Ty, Lucko, skenuj poli-

cejní frekvence, aby nedošlo na další nepříjemné překvapení. V případě nutnosti neváhej a zapni rušičku. Lindnere?“

„Slyším.“

„Doženeš nás tak...“

„... u Ilavy,“ promluvila poprvé Dominika, jinak také náš řidič, automechanik a zbrojmistr v jedné osobě.

„Frekvenční sken negativní,“ zaslechnul jsem ještě Lucku, která vzápětí hovor ukončila. Předjel jsem vyjukaného strejdu v tmavě modrém fokusu s košickou espézetkou, co se plazil sotva stovkou, a začal vyhlížet kamion.

* * *

Ale já jsem vlastně ještě nic neřekl o našem týmu...

Lucie Vránová se nám starala o komunikaci a věci kolem počítačů. Malá drobná pihatá rusovláska, dvacet sedm let, věčně rozesmátá. Vlastnila několik diplomů z historie, antropologie a archeologie.

Franta Vrána. Třicet pět roků, metr devadesát a šest centáků k tomu. Taky zrzavý jako traverza vytažená po sedmi letech zpod okapu. Strávil deset roků v cizinecké legii. Co tam dělal, jsme z něj nikdy nevypáčili. Každopádně byl specialistou na boj zblízka, s nožem i pistolí to uměl jako málokdo.

Fíkus. Jediný, kdo znal jeho pravé jméno, byl Kachlík. Fíkusovou specialitou byla magie, rituály a jedy. Teoreticky i prakticky. Metr sedmdesát,

černovlasý, při těle. Věk neznámý. Brýle nosil, ač je vlastně ani nepotřeboval. Asi.

Dominika Němečková. Dvacet osm let, metr osmdesát. Blond. Vypadala jako oživlá panenka Barbie, přitom byla excelentní mechanik a řidič. V rukách měla cit, za který by se nemusel stydět ani neurochirurg, místo opravování lidí se však vyžívala v motorech a zbraních. Ale i s jehlou to uměla. Už několikrát mi zašívala děravou kůži, když něco nešlo, jak mělo. Jen na chlapy měla, holka, pech. Možná proto, že k těm nádherným čtyřkám a sexy prdelce vlastnila plně funkční mozek.

Libor Kachlík. Dříve v jistých kruzích zvaný Milkor. Věk něco mezi čtyřicítkou a smrtí, honosil se značným množstvím šedin v kdysi tmavých vlasech i vousech. Skoro metr devadesát. Právník a obchodník s bohatými styky. Skvělý organizátor. Jeho minulost nebyla bez poskvrnky, vždycky ale ze všeho nakonec vyvázl se zdravou kůží. A pořádným balíkem peněz.

No, a nakonec moje maličkost. Michael Lindner. Čím míň toho o mně víte, tím lépe. Pro vás určitě.

Tak to by byl ve zkratce náš Dream Team specializující se na hledání historických relikvií a artefaktů pro soukromé sbírky nechutně bohatých klientů.

* * *

Pořádně jsem šlápnul na plyn a trochu tak pronásledovatelům odskočil. Ne o moc, ale každý

metr se počítal. Pak už jsem uviděl kamion s vysunutou rampou. Blesklo mi hlavou, že v takové rychlosti to nemůže vyjít. Ani s naším brzdícím hákem, podobným tomu z letadlových lodí. Kouknul jsem za sebe. A zvolil menší zlo.

Porsche trefilo nájezd do návěsu a poskočilo, současně jsem dupnul na brzdu. Po následném prudkém trnutí a nárazu jsem zaklel. Ovládl mě neblahý pocit, že devět set jedenáctka má od této chvíle totálně zničený podvozek, k tomu očesaný předek a neodnesly to jen plasty. Típnul jsem motor a vystoupil.

„Vrať řidičák, piráte!“ řekl blahosklonně na přivítanou Fíkus. V levém podpaží držel kohouta, v pravačce megafon. Kopnul přitom do páky vysunující zajišťovací klíny za zadními koly mého auta. Všimnul jsem si, že levá přední pneu je proražená.

„Radši nějak zastav toho šaška!“ odseknul jsem, abych překonal postupně se zvětšující zoufalství nad dosud jen tušeným rozsahem škod utrpěných na mém dvoudvéřovém mazlíkovi. Přece jen, tohle nebyl žádný závodní nákladák, Čák nás dožene co nevidět.

„Však jo! Sleduj a uč se!“

Stejně jako ostatní jsem si připnul pás s lanekem napojeným na buben s automatickou brzdou. Vypadnout kozlovi pod nohy by nebylo nic příjemného. Mág přešel k otevřeným dveřím návěsu, stisknul kokrháče a dal mu před zobák přístroj.

„Tak do toho!“

Čák už se dostal do naší blízkosti a hned se také natáhnul po kamionu. V tu chvíli zakročil Vrá-

na skoro jako za časů cizinecké legie. Plamenomet v jeho rukách zahučel a dlouhý ohnivý jazyk olízнул jízdni kozu i pána Váhu a Tater. Rohaté zvíře klopýtlo, spíš za to ale mohlo překvapení, než že by mu to skutečně ublížilo. Vypadalo teď jako velká nasraná prskavka. Hořel i jezdec, ale to mu nebránilo v pronásledování. Rychle zkracoval náskok způsobený zakolísáním kozlíka.

„Mágové jsou malí páni, to Jitřenka řídí kokrhání!“ oznámil potměšile opeřený hajzlík našemu specialistovi na kouzla. Vybral si skutečně tu nejlepší chvíli.

„Co mám dělat!? Pořád máte tunu chytrých keců, tak se předvedte!“ vyzval nás zachmuřeně Fíkus a zatřásl u toho stávkujícím kohoutem.

„Zkus ho poprosit.“

„Pošli mu kolkovanou žádost.“

„Strč tomu ptákovi prst do prdele!“ Pokud mi bylo známo, opeřenci měli odjakživa kloaku, ale v téhle situaci šlo vlastně jen o nepodstatný detail.

Fíkus se nad poslední radou vážně zamyslel. „Otázka je, kterýmu,“ řekl nakonec s jedovatým úsměvem. „Máme jich tu víc. Konkrétně dvě vrány a kohouta.“

„Ani na to nemysli,“ doporučil mu Franta ledově a výhružně potěžkal plamenomet.

„Považská Bystrica před námi,“ oznámila Dominika se smíchem aktuální polohu. Přerušila tak hrozící hádku. Došel jsem k mágovi a klepnul opeřence ukazovákem do hlavy.

„Vrahu! Zabijáku! Lupiči!“ zakvokál vyděšeně sameček kura domácího, když mě poznal.

„Pokud to pomůže, říkej mi klidně Jitřenko,“ zavrnl jsem. „Jestli ale nezačneš *okamžitě* kokrhat, tak si tě oblíbím.“

Vzápětí už opeřenec řval do megafonu, co mu plíce stačily. A účinek předčil veškerá očekávání. Rohatec začal znatelně ztrácet rychlost. Což Čáka očividně vytočilo. Nakonec zastavil a hrozil za námi pěstí. Kozel vztekle křísнул paznehtem pravé přední nohy do vozovky. Ta se vzedmula a v podobě vlny tsunami se valila přímo na kamion.

„Fíkus! Dělej něco!“ zařval Kachlík odněkud zezadu. Hodil jsem rychlý pohled přes rameno. Libor zrovna sondoval obsah báglu z porsche. Asi chtěl mít jistotu, že mě nezachraňoval zadarmo. Nebo chtěl vědět, kolik nám výprava hodila. Ve finále to vyšlo nastejno.

Mág napřáhnul volnou ruku před sebe a údivem vyvalil oči.

„Takhle silný vůbec neměl být!“ zavrčel a předal mi kohouta. „Dokážu to zpomalit, ale ne zastavit! Potřebuju tvoji pomoc!“

Nevraživě jsem se na něj podíval. „Nevím, kdo říkal, že tu církevní klatbu odstraním trochou soli a dřevěným křížem. Bude to prej *brnkačka!*“ A místo toho jsem měl z auta za šest mega šrot a šlo po nás monstrum, na které zřejmě nestačil ani on.

Fíkus neodpověděl, na spáncích mu námahou vystoupily žíly. Co se dalo dělat. Zakroutil jsem opeřenci krkem a utrhnul mu hlavu. Sevřel jsem amulet z králičí tlapky, pak pronesl modlitbu – a proměnil se do své původní, vlčí podoby. Pár hodin tak budu muset zůstat. Minimálně dokud

opět nevystoupá hladina magie na úroveň potřebnou k provádění fyzických transformací.

Z nebe sjely svazky klikatých blesků, zvednul se vítr, o tři vteřiny později přišel slejvák. Kozel pod Matúšem explodoval, asfaltová tsunami okamžitě ztuhla. Koneckonců, slovenské silnice nebyly nic moc, třeba si toho nikdo nevšimne. Zase tak velký rozdíl to nebyl. Čák zatím letěl po líbivé oblokové trajektorii k Trenčínu. Táhl za sebou plamenný ocas jako pták Ohnivák. Vypadalo to skoro romanticky.

Zpocený mág si sednul na podlahu a ztěžka oddechoval. „Díky,“ vysoukal ze sebe tiše.

Podrážděně jsem odfrknul a ucuknul, když natáhnul ruku mým směrem. „Spíš bys měl obětovat Svatý lišce,“ zavrčel jsem. „A rád bych taky slyšel, co se pokazilo. Protože tohle mě málem stálo krk.“

„Jasný. Mimo chodem, myslíš, že králík bude stačit? Nebo raději něco většího?“

„Ušák je minimum, to víš dobře,“ odpověděl jsem a zároveň tak stanovil cenu za magickou pomoc.

Franta zavřel návěs, já zamířil ke Kachlíkovi. Ten se právě kochal zlatým řetězem. To mě mnohem víc zajímala Matúšova hlava.

Už to byla zase jen lebka. Naštěstí. Některé bytosti mají totiž dokonce smysl pro zodpovědnost, když na to přijde.

„Ty vole, Lindnere, to je nádhera!“ řekl obchodník obdivně.

„Na to ti zvysoka kašlu!“ štěknující jsem po něm. A nešlo o to, že se mi hrabal v tašce. „Chci nový auto!“

„Klid. Dominika na to koukne a opraví...“ zvolil typicky právnický neosobní tón.

„Říkám, že chci nový! Tohle je vrak!“

„Nic takového! Seš zbytečně náročný!“ rázně odmítnul můj požadavek Kachlík. „Co třeba fábií?“

„Kdybych měl *cokoliv* pomalejšího, tak mě dostal!“

„Ale houby. V téhle podobě jsi vždycky příjemný jak vřed na zadnici. Promluvíme si později.“

Kachlík se chtěl hádat, to bylo jasné. Než jsem stačil cokoliv říct, Vránová mě zvedla do náručí. Udělala několik rychlých kroků, hodila zadek na místo řidiče v mém rozflákaném porsche a zabouchla dveře.

„Michaeli, uklidni se,“ řekla konejšivě.

A zrovna ne. „Pusť mě! Ti ukousnu ten pihovatej nos, jestli...“

„Nech toho. Kachlík auto samozřejmě zaplatí. Dej mi pár dní, než ho zpracuju. Víš, že je mimo pokaždé, když získáme artefakty.“

Rukou mi zajela do srsti a broukala si tichou melodií. Pche! Několikrát jsem sebou škubnul, ale měla pevný stisk. Věděla, že bych jí neublížil. Tak jsem alespoň demonstrativně odvrátil hlavu a docela litoval, že nemám blechy.

„Lištičko, něco bych potřebovala,“ zašeptala Lucka asi po pěti minutách.

Nereagoval jsem a nadále trucoval.

„No tak!“

Vypláznul jsem na ni jazyk a zase koukal na druhou stranu.

Ajťačka si přitáhla moji hlavu do výstřihu a začala mě drbat za ušima. Záplava voňavých zrzávých vlnitých vlasů mě lechtala na čumáku.

„Michaeli...“

„Co je?“ Dál jsem hrál uraženého, přitom chybělo málo, abych nezačal vrnět blahem.

„Víš, s Domčou hrajeme na Facebooku a Instagramu takovou hru.“

„Hmm?“

„Kdo získá více lajků pod svými fotkami.“

„A co s tím mám společného?“

„U poslední fotky, kde se nakrucuje u tvého porsche, jich má dva tisíce tři sta patnáct. Myslím, že kdybych měla sexy obrázky s liškou, v pohodě ji překonám. To zkrátka netrumpfne, ani kdyby ukázala kozy.“

Ach, Svatá liško, zač mě trestáš?

„Když ti to slíbím, přestaneš mě konečně muchlovat?“

Zrzka radostně přikývla. Ale než mě pustila, samým nadšením mi dala pusu na čenich.

Skočil jsem na sedadlo spolujezdce a tam se stočil do klubíčka.

Určité věci bylo prostě lepší zaspat.

II.

Co jsem se vrátil do lidské podoby, cítil jsem se o dost lépe. Penzion Janová ležel mimo centrum Ostravy, měl pokoje s vlastní vířivkou plus velkou postel – to byla opravdu dobrá volba. Hověl jsem si rozvalený ve vaně a popíjel. Já svoji práci udělal, teď museli kmitat ostatní.

Kachlík na dnešní večer rezervoval salonek v Clarion Congress a něco mi říkalo, že mu co nevidět mobil přiroste k uchu. Lucka už rozeslala pozvánky a připravovala prezentaci. Franta řešil věci kolem zabezpečení aukčních prostor i získaných artefaktů, stejně jako okolnosti předání po obdržení plateb. Dominika už koukla na mé auto a prohlásila cosi o vrakovišti. Fíkus pořád ještě nepřišel na to, kdo mohl za průšvih v Trenčíně, tak se zuřivě hrabal v papírech, poznámkách a starých tlustopisech. Taky mi to vrtalo v hlavě. Proto jsem procházel všechny dostupné informace o existenci významnějších mágů a čarodějnic na Slovensku.

Znovu jsem si v duchu přehrával události z posledních hodin. Hrob byl zabezpečený proti nalezení církevní klatbou, ale resuscitační kouzlo náš tajemný neznámý použil až dodatečně. Proč však neoživil Matúše rovnou, když už si dal tu námahu a našel místo jeho posledního odpočinku? Pokud tedy nepoužil plošné zaříkání, co prolomilo

interdikt.¹ To byl dobrý způsob, jak se na něj mohla dodatečná magie navázat. Bingo!

Zavolal jsem Fíkusovi. Ten moji teorii potvrdil. Víceméně. Jen upozornil, že k aktivaci dodatkového kouzla došlo až při prolomení krycí pečeti. Jako spouštěč posloužila právě sůl, která jinak blokuje působení záhrobních sil. Takže to nedělal žádný nýmand z Horní Dolní, ale někdo, kdo se vyzná v rituálech. A prý podle něj, vzhledem ke složitosti operace, rozhodně nešlo o práci jednotlivce.

Do koupelny nakráčela Dominika zachumlaná do bílé osušky a vytrhla mě z přemýšlení. Dlouhé blond vlasy měla stažené do culíku, usmívala se. Došla k vířivce a zvedla na její okraj štíhlou nohu.

„Měl bys něco proti, kdybych se přidala?“ zavrněla. Nečekala na odpověď, nechala jediné, co ji zakrývalo, sklouznout na vyhřívanou podlahu. Polknul jsem. Pohled se mi samovolně zaostřil na luxusní prsa s velkými bradavkami, pak sjel pomalu dolů, na ploché břicho, a ještě o něco níž. Němečková mě nechala dosyta vynadávat, až potom vklouzla do vody.

„Proč si trochu nevylepšíš den?“ zeptala se a svůdně si olízla hezky tvarované rty. „Už ti to někdy dělala ženská pusou? Myslím pod vodou.“ Prsty levé nohy našla můj rozkrok a několikrát přejela po penisu. Klekla si na čtyři a spiklenecky mrkla. „Jdu na to.“

Sotva ponořila obličej, hmátnul jsem pravačkou po jejích vlasech stažených do culíku a pevně je sevřel. Druhou rukou jsem ji chytnul za bradu,

¹⁾ Z latinského *inter-dicere*, zakázat, český klatba

vzápětí jsem prudce trhnul do strany a přitom skrz zuby procedil: „Chcípni, čubko!“ Křuplo to. Odporně. Ale ne dost nahlas. Proto jsem dočasně bezvládnou Dominiku obrátil obličejem nahoru, zapřel paty o její ramena, aby se krk co nejdříve natáhl, a celou proceduru zopakoval. Teď už to byl ten správný zvuk podle mých představ. Zorničky vilmé blondýny odcestovaly dozadu, na strop zíralo jen bělmo. Okamžitě jsem vylezl ven.

Tělo ve vířivce se převrátilo na bok, rychle ztrácelo původní proporce. Světlá kůže byla najednou tmavě hnědá a svrašťelá. Obličej se zdeformoval, dominantní prvek tváře teď tvořila rozšklebená tlama s odchlípnutými pysky, odhalující ostré zažloutlé zuby. Nehty se prodloužily do drápů. Hrudník s povislými prsy měla zrudá sudovitý, pod ním velké břicho, jako by byla v sedmém měsíci. Musela nedávno žrát. Nešlo o hezký pohled. Vzápětí jí povolily svěrače a močový měchýř, začal z ní do vody unikat obsah střev – napůl natrávené maso, krev a plyny. Nádavkem k posmrtnému vyprazdňování byl nechutný zápach, z něhož slzely oči.

Mobilem jsem udělal pár fotek a získaný obrazový materiál poslal našemu mágovi. Volal mi obzvláště zpatky.

„Tebe napadla striga? Kousla tě?“

„Ne, ale snažila se. Přišla v lidský podobě. Teď je daleko větší problém, jak odstranit tělo.“

„Vcelku lehce. Pomocí aqua lustralis, ta ho rozpustí.“

„Svěcená voda? Jak prosté! Proč mě to jen nezapadlo?“ řekl jsem s notnou dávkou jízlivosti.

„Většinou u sebe nosím barel nebo dokonce tři, ale zrovna po ruce žádnou nemám, víš?“

„Klid, Lindnere. Hned jsem u tebe, dovezu ji. Dej pro jistotu info ostatním. Vypadá to, že jsi někomu šlápl na kuří oko.“

„Já? Přestaň laskavě všechno házet na mě!“

„Dobře, dobře, hlavně klid, jo?“ zazněla rychlá odpověď, po níž mág ukončil spojení.

Obvolal jsem zbytek týmu a uvázal si kolem beder ručník. Nechtěl jsem, aby mužská část týmu chytla komplexy.

Fíkus dorazil v rekordní době, všechna čest. Položil na podlahu dva velké kufry.

„Pěkně starý kus,“ pokýval uznale hlavou při pohledu na strigu. „Takže, Lindnere...“

„Ano?“

„Musíme jí spoutat ruce a nohy, bude sebou házet, jakmile přijde do styku se svěcenou vodou. A tlamu vycpat gázou. Kvůli řevu.“

„Tak je snad mrtvá, ne?“

„Ano. Ale ne míň nebezpečná,“ povzdechnul si mág. „Běž se převlíknout, já zatím začnu s přípravou,“ dodal vcelku rozumně.

* * *

Vrátil jsem se z koupelny na pokoj a z báglu vynadal glock sedmnáctku. Zkontroloval jsem zásobník. Zvyk je železná košile.

Naházel jsem na sebe oblečení. Triko, kalhoty, boty. Navléknul jsem si podpažní pouzdro a vrazil do něj bouchačku. Nevím, jestli by byla proti strize co platná, ale poskytovala mi pocit bezpečí.

čí. Možná falešný, ale ta potvora v podobě blondýny mi fest pocuchala nervy. A hlavně jsem si dal na krk králičí packu, ten nejlepší možný detektor magie.

Ozvalo se klepání na dveře. Vcelku důrazné. Vytáhnul jsem pistoli, schoval ji za záda a šel otevřít. Hm. Mág po svém příchodu zamknul. Měl víc rozumu než já. To zabořelo. Poslední dobou jsem se stával trochu lehkomyšlným. Což byl, mimochodem, bezva způsob, jak přijít k úrazu.

„Dělej, Lindnere,“ uslyšel jsem vrčet Kachlíka. Otočil jsem klíčem a vpustil čekající tým dovnitř.

„Kde to máš?“ zeptal se Vrána. Hodil na postel tašku a vytáhnul z ní brokovnici. Tak nějak jsem tušil, že mezi sekaným olovem má přimíchaný i stříbrný přídatek. Jestli to bude mít požadovaný efekt, bylo ve hvězdách.

Ukázal jsem směrem ke koupelně a raději opět zajistil pokoj proti příchodu nezvaných hostů.

Striga už měla na zápěstích a kotnících stahovací pásky, kolem krku zataženou ocelovou strunu. Fíkus jí právě dlouhým peanem cpal do tlamy roličky gázy. Lucka mu pomáhala rozbalovat další obvazivo, Franta stál trochu bokem a brokovnicí mířil na tělo ve vířivce. Pro sichr.

„V jaké podobě přišla?“ chtěl vědět Kachlík. Kouknul jsem na Dominiku a pokrčil rameny.

„Jako Němečková.“

Fíkus okamžitě přestal ládovat zdravotnický materiál do strigy. Vrána obdivně hvízdnul.

„Ty jo, to musel být pohled! A byla úplně nahá?“ zeptal se. Naprosto zbytečně. Snad nečekal, že mu odpovím?

Zrzka sjela bratra a následně i blondýnu pohledem od hlavy k patě. Světlé džíny a upnuté bílé tričko Dominiky na ni neudělaly žádný dojem. Alespoň jsem tak soudil podle toho, že si sotva znatelně odfrkla. Ale my lišky jsme měly od přírody výborný sluch.

„Jak jsi poznal, že to není ona?“ položila mi Lucka v další vteřině zákeřnou otázku, po které v místnosti nastalo napjaté a nepříjemné ticho.

„Striga neměla tetování,“ odpověděl jsem nakonec. A doufal, že nebudu muset vysvětlovat *kde*.

„Skutečně? A to víš jak?“ pokračovala v nepříjemných dotazech ajťačka.

„Dominika mi před časem poslala fotku. Na telefon,“ prozradil jsem neochotně. A omluvně se přitom usmál na blondýnu.

„Hele, opravdu bych chtěl vidět fotky z tvého mobilu!“ hodil do placu zbožné přání advokát. „Lindnere, proč se, sakra, vždycky proměňuješ včetně oblečení?“ povzdechl si zkroušeně.

Protože automaticky generovaný dimenzionální kapsy, vole, odseknul jsem v duchu.

„Já myslím, že by se měla Němečková svléknout, abychom si ji taky prohlídli. A vlastně i Vránovou, kdyby přišla další striga za někým z nás. Tyhle bestie se totiž můžou proměnit jen do ženské podoby,“ oznámil Fíkus s velkou rozhodností. Vyznělo to jako celkem dobrý, a hlavně věrohodný argument pro okamžitý striptýz.

„Moji ségru z toho vynech,“ upozornil ho nerudně Franta.

„Je fér, a dokonce i v jejich zájmu, aby byly snadno rozpoznatelné,“ nedal se zastrašit mág a hodil

roztoužený pohled po zrzce. Ta nevěřicně zavrtěla hlavou a obrátila modré oči v sloup.

„Tam máte oltář,“ ukázal Vrána laufem do vířivky.

„Podívej, Lindner díky tomu přežil. Nikdo z nás nechce umřít,“ zastal se Kachlík Fíkuse.

Němečková ho za to obdařila zářivým úsměvem. „Myslím, že striga ve vaně je důležitější než to, jestli někdo viděl nebo neviděl moje kozy. Mimochodem, zrovna tobě a Fíkusovi bych je neukázala, ani kdyby na tom záviselo přežití. Vaše, samozřejmě.“ Vzápětí mi Dominika poslala vzdušný polibek a mrknutí.

„Tak aspoň to tetování?“ zkusil smlouvat Kachlík.

„Ne.“

Fíkus přestal vtipkovat, rychle nacpal zbytek gázy zrůdě do tlamy a všechno to ovázal strečovou fólií. Pak vytáhnul z kufru dvě teleskopické tyče zakončené půlkruhovým železem.

„Přimáčkněte ji ke dnu. Ale pořádně!“ přikázal.

Přebral jsem od Vrány brokovnici. Jeden držák chytil on, druhý Libor. Mág posunkem vykázal obě kolegyně do bezpečnější vzdálenosti. Vzal desetilitrový kanystř a jeho obsah nalil do vířivky. Voda začala okamžitě vřít, dosud nehybná striga se náhle probrala a nepřičetně sebou mrskala. Její kůže se rozpouštěla, postupně se odhalovalo maso a místy i kosti. Vznikal u toho zvláštní vysokofrekvenční pískot doprovázený utlumeným chrčením zrůdy.

Oba chlapi měli co dělat, aby ji udrželi tam, kde byla.

„Nestačí to, nestačí, ono to kurva nestačí,“ zamumlal Fíkus podrážděně.

„Co s tím?“ zeptala se Lucka ustaraně.

„Konec srandy, začíná náboženství. Snad si to ještě pamatuju,“ odpověděl mág tiše. Několikrát se zhluboka nadechl, rozpřáhl ruce a začal rytmicky odříkávat latinské věty.

Deus, qui ad salutem humani generis maxima quæque sacramenta in aquarum substantia condidisti...

Došlo mi, co má v plánu. Po skončení obřadu by všechna voda v dosahu měla být vysvěcená. Otázkou zůstávalo, zda to bude fungovat i od někoho, kdo nikdy neměl oficiální církevní vzdělání ani postavení.

O pár vteřin později už v tom ale měli všichni jasno. Tkáně, chrupavky a kosti strigy se rozpouštěly mnohem svižněji než dosud. Doslova mizely před očima.

... aspersione hujus aquæ effugiat: ut salubritas, per invocationem sancti tui nominis expetita, ab omnibus sit impugnationibus defensa. Per Dominum, amen.

S posledními slovy byla veta po bestii i produktech jejího zažívání. Ve vířivce zbyla jen křišťálově čistá tekutina. Bez zápachu. Jestli i bez chuti, jsem neměl zájem testovat.

„Víte, co je na tom nejhorší?“ zeptala se Dominika.

„Že tě Lindner viděl nahou?“ tipnul si Vrána.

„Ne. Ale to...,“ pokračovala blondýna.

„Že ti zakroutil krkem, než k něčemu došlo?“ zkusil přispět erudovaným názorem Kachlík.

Takticky jsem mlčel. Pokud bych se Němečkové zastal, byla by to pro všechny nahrávka na smeč. Nechtěl jsem další dva měsíce poslouchat jejich narážky a rýpání. A zvláště zrzka by mi to určitě ometla o hubu při každé možné příležitosti. I když znala moji zásadu: *co je v domě, není pro mě*.

„A co takhle že ten, kdo strigu poslal, ví, jak vypadáme, kde bydlíme, a zřejmě se pokusí zmocnit artefaktů? Možná ještě před aukcí...“ nenechala se rozhodit Dominika a v klidu dokončila myšlenku.

„Dobrý postřeh, Němečková,“ uznal Kachlík. „Takže, Fíkus ti dodá podklady, ty podle nich připravíš arzenál. Večer se s Lindnerem zařadíte mezi pozvané. Nenápadně. Myslím, že to tu můžeme rozpustit.“

Kouknul jsem do vířivky.

„Zrovna takhle to asi nemyslel,“ podotknul sarkasticky Vrána.

„To je jedno. Každopádně, v tomhle hotelu už nebudu. Spakuju svých pět švestek, jdu jinam. A potom si dám kafe,“ oznámil jsem a házel přitom věci do báglu. V pokoji zavládlo nepříjemné ticho.

„Sestěhujeme se po dvou, kvůli bezpečnosti,“ oznámil Libor po chvíli, zatímco jsem se balil. „Lindner s Němečkovou, Vrána s Vránovou a já s Fíkusem.“

Rozvržení to nebylo nijak náhodné. Přece jen, proti útoku strigy nebo jiné podobné bytosti by Kachlíka nikdo neochránil líp než mág. O lidech nemluvě, ty Fíkus zvládnul vždy levou zadní.

Králičí packa mi pod trikem zavibrovala. Pak tiše cvaknul zámek vstupních dveří. Všichni

na mě koukli. Ukázal jsem jim klíč a znechuceně se ušklíbnul. Z parapetu okna vzlétnul holub. Pleskání křídel přitáhlo moji pozornost. A hned mi taky bylo jasné, před čím zdrhal. S obavou jsem sledoval hejno půl tuctu postav na košťatech a vysavačích, radících se venku do útočné formace.

Moment. Vysavačů? Létacích? No, dneska už mě nemohlo překvapit nic. Byli jsme tu hezky spolu, celý tým, sevřený ze dvou stran. Tohle někdo naplánoval opravdu pečlivě.

„Kurva,“ zaklel jsem s pocitem, že dožít se veřejní aukce nebude snadné. A možná jen Svatá liška věděla, jestli si dneska vůbec dám tu kávu.

Ale jak jsem s oblibou říkal, nikdy nestahujte kůži z lišky, co dosud běhá po lese.

„Nejsi tu pod svým pravým jménem, že ne?“ zašeptal ke mně Vrána.

Zavrtěl jsem hlavou.

Fíkus vytáhl z kapsy ostrý nožík, říznul se do prstu a přiskočil k oknu. Na něj potom krví rychle napsal slovo STOP.

„Zdrží je to, ale nezastaví!“ oznámil. „Padáme!“

„Pokud se dostaneme k dodávce na parkovišti, bude to lepší. Mám tam pár hraček, co by mohly tuhle situaci vyřešit,“ zašeptala Dominika. Byl jsem pro. Mělo to jen malý háček. A sice ten, že zmiňované vozidlo se nacházelo tak trochu mimo náš aktuální akční rádius.

Vzápětí se dveře otevřely. Nikdo v nich ale nestál.

S Frantou jsme se postavili zády k sobě a vyšli na chodbu. Byla relativně úzká, bíle vymalovaná, šedý koberec vypadal celkem zachovale. Doufal

jsem, že ostatní zapojí mozek a vezmou moje věci. A vlastně i ty mágovy.

Cestu ke schodišti blokovalo větší množství překážek. Například strigy, co na nás s vyvráčenou hlavou a připravené ke skoku zíraly ze stropu. A cenily u toho ostré zahnědlé zuby. K nim se přidalo ještě několik dalších individuí. Ozbrojených. Automatickými zbraněmi. Mezi nimi byly nápadné čtyři bělovlasé ženy. Nevypadaly ani trochu přívětivě. Každopádně tam bylo nepřátel víc než na jeden zásobník. Takže jsem nakonec zavrhl nápad začít do nich střílet.

Po delším vzájemném očumování jsme s Vránou takticky, a hlavně pomalu zařadili zpátečku.

Lucka nás přivítala mračením. Kachlík už asi zvážil všechny možnosti, protože sáhnul do kapsy, vyndal klíče a vyhodil je ven ze dveří.

„Hotel Jan Maria, číslo pokoje je na visačce,“ křiknul. „Co hledáte, je v tašce pod postelí.“ Následně, už hodně potichu a skrz vzteky zaťaté zuby dodal: „Se tím udavte, chantivci hamižný. Tohle ale za to fakt nestojí.“

„A pokud na to nepřistoupí?“ vydechla opatrně Dominika.

„Umřít nehodlám,“ ušklíbnul se Libor. „Ani když jde o takový balík. Ale myslím, že i ti na chodbě moc dobře vědí, co Fíkus a Lindner dokážou.“

Jedna z bělovlasých klíče zvedla. Beze spěchu. Koukla na mě a vycenila zuby. Byly mnohem delší než u člověka. Oči barvy rozpuštěného zlata měla mírně šikmé, nos malý a špičatý. Z hrdla jí vyšlo hrubé štěknutí. Liščí. To mi chybělo. Vni-

trodruhové spory. Kdo si mohl, sakra, dovolit zaplatit skupinu nájemných zabijáků až odněkud z Asie? Ti rozhodně nedělali za hubičku. Začínal jsem být na toho tajemného dobrodince zvědavý. Rád bych ho poznal trochu blíž. A zakroutil mu krkem.

„Co říká?“ ozval se Fíkus. Na odpověď si musel počkat. Přemáhal jsem totiž nutkavý pocit do té drzé hubené fuchtle okamžitě vyprázdnit zásobník. Při líbezné představě, jak se na jejím trapně sněhobílém oblečení rozpíjejí rudé fleky, jsem musel několikrát polknout sliny. Cizince blýsklo pobaveně v očích, udělala dva dlouhé kroky a zmizela z dohledu.

„Byla to výzva,“ vypáčil jsem ze sebe nakonec.

„K čemu?“

„Souboji.“

„Lepší chvíli si vybrat nemohla,“ poznamenala se zjevným sarkasmem Dominika.

Čekali jsme. Nic jiného ani nešlo dělat. Přibližně po dvaceti minutách piloti košťat a vysavačů za oknem zmizeli. Jejich tým už měl, co chtěl. Čákovu hlavu i artefakty. Z chodby jsem slyšel postupně slábnoucí zvuk kroků.

Opatrně jsem vyhlédl z pokoje. Cesta byla volná.

* * *

Po opuštění penzionu jsem hodil tašky do dodávky stojící na nejvzdálenějším konci parkoviště. A pořádně třísknul dveřmi. Lomcoval mnou vztek. Ne proto, že Kachlík odevzdal klíče. Ať už jsem to

vzal z jakékoliv strany, udělal rozumnou věc. Ale nerad jsem prohrával.

Aby toho nebylo málo, překvapením nebyl konec.

„Michaeli, vypadni!“ procedil skrz zuby Vrána. Bradou přitom ukázal na silnici od Klimkovic, po níž se rychle blížily čtyři černé eskové mercedesy. Antimagická sekce. Jinak též AMS. Super. Víc nebylo třeba říkat. Okamžitě jsem v podobě lišky zmizel pod autem, které krylo můj útěk. Přeběhnul jsem cestu. Stál tam sloup elektrického vedení. A jen kus od něj rostla skupinka smrků u drátěného plotu, vystavěného kolem pozemku sousedícího s neposekanou loukou. Kdyby bylo nejhůř, únikovou cestu jsem měl. Přitisknul jsem se k zemi a našpicoval uši. Zvědavost totiž odjakživa patřila k dominantním liščími vlastnostem.

Limuzíny zastavily tak, aby blokovaly Dominičinu dodávku. Cvakly dveře, zadusaly těžké boty, zaklapaly podpatky.

„Kde je Lindner?!“ uslyšel jsem hlas slečny Sofie Elsterbachové. Zněla dost našťavaně.

Kdovíproč byla přesvědčená, že jsem viníkem všech krádeží artefaktů na téhle polokouli. Samozřejmě se mýlila. Snažila se mě dostat už kolik – pět, šest, sedm let? Vlastně už od první větší akce, kdy jsem nepracoval sám. Za tu dobu už byl tým u výslechu nejméně dvacetkrát. Vždycky ta fraška probíhala stejně. Vyhybavé odpovědi, záznam do protokolu s varováním, že příště už přeteče ta pověstná poslední kapka. Následovalo propuštění, chvíle sledování a po uklidnění situace opatrné plánování další akce. Jenže ono to nebylo tak jednoduché.

Moc dobře jsem věděl, že šéfová antimagické sekce, koordinátorka Angela, má se mnou také problém. Mírně osobního charakteru. Jednou mi poslala po Němečkové vzkaz s nabídkou schůzky. Myslím, že z její strany šlo o sexuální harašment. Jak jinak jsem to měl taky brát, že? I když, mezi námi liškami, s tou ženskou nebylo radno si zahrávat. Bohatě stačila Sofie, která se během let vypracovala na skutečně protivnou veš v mém kožichu. Řešila ale naštěstí i akutnější případy. Například čaroděje, co ovládali nebo zabíjeli lidi a generovali u toho podstatně více magického bordelu než já. Z toho důvodu neměla AMS čas jít po mě naplno.

Mimochodem, právě tady leželo těžiště působnosti antimagické sekce. A proto také měl náš tým po ruce jak Vránu, tak Fíkuse. Pokud by mág zatočil s člověkem, třeba ho proměnil na žabu, spadlo by to pod pravomoc již zmiňovaného oddělení. Stejně tak prokletí, uřknutí, rituály s lidskou obětí, nekromancie a podobně. Takže bylo mnohem lepší, když dotyčnému pocuchal fasádu Franta. Protože, co si budeme nalhávat, v případě trestního oznámení to Kachlíkovy konexe snadno nechaly vyšumět do ztracena.

Materiální škody způsobené bytostmi, co ovládaly kouzla, byly jen přečinem. Nezávisle na jejich rozsahu. Zatím. Údajně se ale chystala novela. Jenže než bude uvedena v platnost, ještě to potrvá. Logicky totiž v jistých kruzích existovala proti jejímu prosazení silná averze.

„Lindner?“ zopakoval Kachlík udiveně. „Toho jsem neviděl už...“

„Třicet vteřin?“ přerušila ho jízlivě Elsterbachová.

„Tak nějak. Plus mínus dva roky.“ Libora ta hra očividně bavila.

„Zajímavé. A o černém porsche v Trenčíně také nevíte, že? Ani o poškozené vozovce, silné magické aktivitě a současné revitalizaci Matúše Čáka?“

„O Ukrajinu a její dějiny se nezajímám!“ odfrknul pohrdlivě Kachlík. Což nic neměnilo na tom, že teď už mi to nový auto koupit musel. Všechno zlé je pro něco dobré! Muahaha!

„Půjdete s námi. Ona vás ta legrace přejde,“ oznámila mu stroze slečna. Podle mého skočila Liborovi na špek. Nějakou dobu, standard je dvacet čtyři hodin, bude většina týmu pod nejsilnější možnou ochranou. Navíc Kachlíkovi přihrála důvod ke zrušení aukce, aniž by zákazník naštval. Jako výřečný právník jim to snadno vysvětlí.

Za pár minut nabraly tři mercedesy směr Ostava. Takže na parkovišti zůstal ještě jeden. Kolik s sebou ta potvora z antimagické sekce měla lidí? Nasál jsem vzduch. Dva.

Zaslechnul jsem zvuk podpatků klapajících na asfaltu. Vůně Amouage Lyric byla najednou o dost silnější. Zježila se mi přitom srst na hřbetě a v hlavě rozblikala pomyslná červená kontrolka. Cíleně jsem si ji už delší dobu spojoval s nebezpečím.

„Lindnere. Víím, že mě slyšíš,“ promluvila zbytečně nahlas Elsterbachová. „A taky mi rozumíš. I ve zvířecí podobě.“

Olíznul jsem si čenich, napřímil uši a naklonil hlavu mírně na stranu.

„Měl by ses dobrovolně přihlásit. Musím co nejdříve podat zprávu na ústředí. O té čtveřici bělovlasých *kicune* víme, nemysli si. I o strigách. Pokud to neuděláš do hodiny, vyhlásím krizový stav. Pak mi případ seberou. Následně koordinátorka nechá volné pole působnosti válečnému mágovi. Určitě jsi o Frostovi už slyšel a víš, jak pracuje. Být v tu dobu venku nebude dvakrát bezpečné. Pro nikoho z vašich. A ty jsi navíc také liška,“ nevzdávala to Elsterbachová.

Fajn pokus. Snad si nemyslela, že bych na takovou blbost skočil? Nastala delší odmlka.

„Dobře, je to tvé rozhodnutí. Nechám tu vizitku s telefonním číslem. Kdyby ses přece jen rozmyslel.“

Čekala ještě dobrých patnáct minut. Marně. Potom se našťavaně otočila, nasedla do mercedesu a odfrčela pryč.

Přemýšlel jsem, jak dál. Jako nejlepší řešení jsem viděl zkonfiskovat dodávku a vybrat místo, kde bych vyřešil všechny problémy najednou. Vyvstala i nutnost sehnat obětiny pro Svatou lišku. Čím víc, tím líp. Nehodlal jsem v době, kdy byl z Ostravy prakticky lovecký revír válečného mága, zůstat s nízkou nebo nulovou hladinou magie.

Zamířil jsem k autu a provedl zpětnou přeměnu. Vizitku od Elsterbachové jsem ignoroval. Bylo jí dobře tam, kde ležela. Nakonec jsem se však vrátil a zvednul ten kus papíru s logem AMS. Ještě mi mohl dobře posloužit.

* * *

Renault Master. Bílý. Co dodat? Vím, kam si Němečková dávala náhradní klíče. Jenže tohle auto dělalo svému logu opravdovou čest a fungovalo přesně podle toho. Dobře, uznávám, tohle nebylo fér. Francouzi za nic nemohli. Dominika měla svoje věci vždycky v perfektním technickém stavu, proto jsem hledal ukrytý spínač nebo tlačítko. To se mi také po delším průzkumu povedlo. Tak, a teď ještě abych našel v okolí plac, kde se prodává živá drůbež.

Většinou jsem takovou kliku neměl, ale cedule ve Svinově už z dálky hrdě hlásala *nosnice, housata, káčata, krůtata*.

O půl hodiny později jsem odjížděl s třicítkou nakoupených opeřenců.

Až housatům zakroutím krkem, někdo z AMS určitě vycítí provedení rituálu. Stejně tak by to měly zachytit ty bělovlasé ludry. A přesně to jsem chtěl.

Lov na kicune nebyl nikdy jednoduchý, ale podle letmého pohledu do nákladového prostoru jsem měl po ruce solidní arzenál. Na soukromou válku mi plně postačoval.

Zlatá Němečková! Cítil jsem se trochu provinile. Někdy bych měl Dominice říct, jak je skvělá. A vlastně i Lucii. Pozvat je na večeři nebo tak něco. Vzápětí jsem ale tuhle úvahu zamítnul. Určitě by se pohádaly. A vůbec. Dám jim bonboniéru. Ano, to vypadalo jako mnohem lepší řešení.

Nastal čas, abych nějak shrnul dostupné informace. Takže... Ty japonský mrchy, kicune, tu nebyly jen pro hlavu slovenského oligarchy z Trenčína. Šlo jim o mě. Největším problémem

byl však Zikmund Frost. Již zmíněný válečný mág, možná ale správněji popravčí. V ideálním případě by šikmooké lišky sejmul, než sem dorazí. Jiný výsledek ostatně nepřipadal v úvahu. Na to bych klidně vsadil kožich. Zabít parchanty typu Frost totiž snad ani nešlo. Ne, že by to sem tam někdo přesto nezkusil.

Špinavou práci jsem se tedy rozhodl nechat na odborníkovi, zpovzdálí na něj dohlídnout a pak vzít roha.

Konečně jsem se vymotal z Ostravy a nabral směr Žermanická přehrada. Jestli mi paměť dobře sloužila, hned u hráze bylo parkoviště, ne daleko něj potom menší lom a lesík s remízky. Vysloveně vhodné prostředí. Terén tu byl členitý a nepřehledný, okolní kukuřičné pole dosud nikdo neposekal. Což jsem jako liška uvítal a v duchu už si plánoval případné únikové cesty.

Pro jistotu. Přece jen, z Frosta jsem měl luft i já.

III.

Přípravy mi zabraly několik hodin. Kouknul jsem na pečlivě vyrovnané mrtvolky housat, vytáhnul mobil s náhradní SIM kartou a před sebe položil vizitku od Sofie. Papír byl načichlý jejím parfémem. Vyťukal jsem na klávesnici číslo. Elsterbachová to zvedla okamžitě.

„Ahoj,“ zavrnl jsem do přístroje.

„Dostal jsi konečně rozum, Lindnere? Kdepak jsi?“ zazněl z reproduktoru příjemný alt. Na moje příjmení dávala Sofie zbytečně silný důraz. Určitě měla někoho poblíž. Chtěla, aby dotyčný věděl, s kým mluví. Nebo dotyčná. Zesílený šum a změna barvy zvuku pak prozradily zapnutí hlasitého odposlechu.

„Vidím na Lysou horu. Je tu nádherně,“ odpověděl jsem. Jestli byla Elsterbachová překvapená, že jsem bez jakýchkoliv vytáček prozradil svoji aktuální polohu, nedala to na sobě znát.

„Ta magická aktivita u Žermanic je tvoje práce?“ optala se. Paráda! Lokalizátorky z AMS pracovaly přímo úžasně.

„Tak trochu.“

„Přivoleáš tím kicune,“ upozornila. Takže je válečný mág ještě neuložil. Kavalerie tu bude dozajista co nevidět. Zbývalo počkat, kdo dorazí dříve.

„Lindnere,“ ozval se najednou z mikrofону cizí ženský hlas. Byl klidný a svým způsobem hypno-

tizující. Povytáhnul jsem obočí. Komu asi patřil? Možností moc nebylo. Tipoval jsem koordinátorku Angelu.

„Ano?“

„Co takhle přestat dělat hlouposti? Máme si hodně o čem povídat.“ Já to věděl! Až jednou skočím s lovením starožitností, otevru si věštitru.

„Zvědavost je spíš liščí vlastnost. Dámy naprosto nehodná,“ poznamenal jsem pobaveně.

„Tentokrát sis ukousl příliš velké sousto, lišáku. Nerada bych odpovědi páčila ze štuclíku, ač třeba slušivého. Dávám přednost rozhovorům s živými bytostmi,“ upozornila.

Potlačil jsem nespokojené zavrčení. Z toho se nedalo poznat, jestli mě má Frost sejmout, nebo ne. Aby bylo jasno, hlavní pracovní náplň koordinátorek spočívala v předvídání. Vedlejší pak v tom, že lezly druhým do hlavy. Existovalo jen pár výjimek, u kterých to nešlo. Například nekromágové. Plus moje maličkost. Což byl taky důvod, proč se mnou chtěla Angela mluvit. Nekrouše totiž mohla AMS za použití určitých specifických postupů aspoň fyzicky lokalizovat, i když to nebylo nic snadného. Mě ale ne. Proto jsem vyzvedával artefakty já. A taky jsem se ve své původní podobě protáhnul skoro každou úzkou škvírou či tunelem.

Tahle liškám vrozená schopnost antimagickou sekci a její vedoucí dlouhodobě vytáčela. Nedivil jsem se tomu. Dost možná měli nějakou teorii, ne však jistotu. Rozhodně jsem jim nehodlal dobrovolně pomáhat v nalezení odpovědí. To by byl konec mého podnikání.

„Podívej, musím běžet. Mám práci. Ale rád jsem tě slyšel,“ zakončil jsem rozpravu. Venku se rychle stmívalo, chladný větrík čechral koruny stromů. Takové idylické ticho.

Před bouří.

* * *

Čekal jsem přitisknutý ke kmeni, v ruce H&K 416 s desetipalcovou hlavní a bubnovým zásobníkem. Dvojitým. Na sto ran. Šlo o kompaktní, skladnou a snadno přenosnou zbraň.

Zvednul jsem hlavu. Nad lesíkem kroužilo něco velkého. Sova to rozhodně nebyla. Ty necestovaly na košťatech. Následovala série výbuchů ze směru, kterým ležela Těrlická přehrada, což bylo takříkajíc přes kopec. Ušklíbnul jsem se. Štěstí vždycky přálo připraveným. Nášlapná mina vám dokázala rozjasnit den. Někdy i noc.

To zašustění by člověk neslyšel. Hodil jsem hákáčko k rameni, zároveň udělal čelem vzad a stisknul spoušť. Třikrát. Postava v černém padla na kolena. Došel jsem k ní. Kicune ještě dýchala. Chrčivě. Bílé vlasy měla zakryté, pěsti křečovitě přitisknuté na břicho. Vypadala jako nindža z laciného akčního filmu. Odpovídal tomu i meč ležící opodál. Čtyři sta šestnáctku jsem nechal viset u boku na taktickém popruhu a vytáhnul glock. Na tradicích jsem nelpěl. V rámci přežití šlo myslet o rozumný přístup. Nebylo třeba bezpodmínečně zabíjet ostřím. Samozřejmě, mimo případů, kdy se tomu nedalo vyhnout. Od dob středověku jsme přece jen pokročili.

Zmáčknul jsem spoušť. Střela si našla cestu skrz lebku japonské lišky. Její tělo se zhroutilo. Ucítil jsem, jak mnou prostoupilo teplo. Svatá liška oběť přijala. Tak kdo bude další? Byla to blbá otázka, protože náraz z boku mě vzápětí odhodil několik metrů. Dopad byl hodně tvrdý, lapal jsem po dechu. Svoji práci odvedly vystouplé kořeny i Heckler & Koch, který mi po přistání s gustem obrazil ledviny.

Striga na mě s naplno rozevřenou tlamou zasycela a skočila. Pistoli jsem předtím nepustil. Naštěstí. O zlomek vteřiny později mi bestie vyplnila komplet zorné pole. Mačkal jsem spoušť. Znovu a znovu. Tomu, aby na mě striga dopadla, jsem však nezabránil. Čtyři sta šestnáctka se přitom opět pomazlila s mou bederní páteří. To nebylo dobré. Přetočil jsem se na břicho, abych mohl vstát. Povedlo se mi to teprve napotřetí. Koordinaci jsem měl úplně rozhozenou. Bolest v zádech mi vystřelovala až k mozku, kde na očním pozadí v pravidelných intervalech explodovala coby oslepující záře.

Od západu se přihnal orkán, lámal větve i kmeny vzrostlých stromů a přinesl s sebou i prudký déšť, který evidentně nebyl přirozeného původu. Během pár vteřin jsem byl promočený skrz naskrz. Z nebe v jednom kuse sjížděly modrozelené blesky a osvětlovaly okolní prostor. Snad to povětrí aspoň odfouklo posádku průzkumného pometla někam daleko. Třeba do Tramtárie. Ale i Brno by stačilo.

Zástup kicune jako by vyskočil přímo ze země. Zamrkal jsem. Jejich počet to značně zredukovalo.

Že by otřes mozku? Ale i když nakonec zbyly jen tři, neměl jsem z toho dobrý pocit. Za nimi se totiž tyčil obr v rudozlaté samurajské zbroji, s dlouhou katanou a žhnoucím očima. Ten bohužel nezmišel ani po opakovaném zatřesení bolavou hlavou. Jistě tu nebyl proto, aby vybíral výpalné na vietnamských tržnicích.

Pustil jsem glock, nahmátnul hákáčko a palcem přepnul volbu na *full auto*.

Dostal jsem dvě kicune, jedna mi proklouzla. Na přerostlého šermíře střelba nefungovala. Ale zasáhl jsem ho. Tutově.

Uhnul jsem meči útočící bělovlásky. Postřeh s tím neměl nic společného. Prostě mi podklouzla noha a skončil jsem v poloze ženicha žádajícího nevěstu o ruku. Ale on si přitom určitě tak bolestivě nenarazil koleno. Ihned následoval další atak. Zablokoval jsem ostří nastavením čtyři šestnáctky. Periferně jsem zaregistroval, že se samuraj dal do pohybu. Nespěchal, padlé kmeny si z cesty odstraňoval ledabylým mácháním katany.

Kicune najednou odskočila daleko vzad. Změnila vzhled a ukázala se mi v plné parádě. Byla víceméně podobná polární lišce, ocasů však překvapivě neměla devět, ale jen pět. Z toho jsem usuzoval, že patřila k mladším služebnicím *Inari*. Teorie odborníků uváděly jako evropský protějšek zmiňovaného japonského božstva právě Svatou lišku.

Šelma nakrčila čumák, rozevřela čelisti a na koncích všech pěti jejích ohonů vyskočily plameny. Ty jí vzápětí silným proudem vyšlehly i z očí a tlamy. Přímo na mě.

Být ugrilovaný jsem nepovažoval za kdovíjakou super smrt. Naštěstí zasáhla králičí packa. Výron obranné magie takové síly jsem nečekal. Dost možná že přítomnost kicune pořádně hnula žlučí mé dlouholeté ochránkyni.

* * *

Nacházel jsem se ve středu mělkého, leč solidně velkého kráteru. Každé nadechnutí mě bolelo, ale ti dva na tom byli podstatně hůř. Japonskou lišku sešrotoval neviditelný mlýnek na sekanou, ozdobenou kousky bílé srsti. Rudozlatý samuraj ležel opodál na zádech. Přišel o nohy od kolen dolů, v pancíři kryjícím hrud a břicho měl pět děr, kterými bych prostrčil ruku. Tekl z něj svítivě zelený sliz. Jo, přesně takový, jakým filmaři tak rádi zobrazují ve filmech radioaktivní odpad. Helma bojovníkovi odletěla mezi padlé stromy. Viděl jsem mu proto konečně do ksichtu. Hýbal podrážděně článkovitými tykadly, kusadla se mu samovolně rozevírala a následně stahovala, složené oči mě upřeně sledovaly. Klopýtavě jsem k němu zamířil, zvednul jsem jeho katanu ze země a přitom zatílnal zuby. I tak mi skrz ně uniknul dlouhý bolestivý sten. Magie mi sice možná zachránila kůži, ale pochroumaná záda nenapravila.

Sevřel jsem zbraň v oteklých prstech. Byla oproti očekávání hodně lehká. Nastal čas vyzkoušet, jestli je ostrá, jak slibovaly legendy. Filmové i knižní. Rozkročil jsem se, abych měl více stability. Do prvního seku, přiznávám dost nemotorného, jsem vložil zbytečně moc síly. Paže hmyzího samu-

raje, zvednuté jako poslední obrana před úderem, odlétly v nízkém oblouku, aniž by kladly čepeli se-
bemenší odpor. Vyvedlo mě to z rovnováhy. Něko-
likrát jsem přešlápnul, jak si vybíralo daň totální
vyčerpání. Padnul jsem na kolena.

„Svatá liško, přijmi tuto oběť,“ zašeptal jsem
a hned potom nechal katanu dopadnout do mís-
ta napojení hlavy s trupem. Čekal jsem, že únava
poté ustoupí. Dar mé patronce by měl doplnit ma-
gické zásoby. Jenže chyba lávky. Vzal jsem tlap-
ku z ušáka do ruky a najednou mi bylo jasné, kde
nastala chyba. Zuhelnatělý talisman se rozpadnul
v prach. *Asche zu Asche und Staub zu Staub.*²

Použil jsem katanu jako berlu a vstal. Byl ne-
vyšší čas zmizet. Jenže vzápětí přišly křeče, kte-
ré mnou smýkly na zem. Dávivý kašel mi vháněl
slzy do očí a ještě umocňoval bolest vystřelující
ze zraněných zad. Otřel jsem si pusou. Na rukávu
zůstala krev a hleny.

„Chcípneš,“ oznámila mi malá nahrbená po-
stava a ukazovala na mě pokroucenou násadou
koštěte. Pomalu se blížila. Začal jsem panikařit.
Neměl jsem jak přivolat pomoc. Navíc už jsem ani
nezvládnul udržet lidskou podobu.

* * *

„To je moje liška. Kdo ti dovolil seslat na ni kletbu?“

Blondák v dlouhém rozepnutém černém kabá-
tě a těžkých botách, který ta slova pronesl, nevy-

---

²⁾ *Asche zu Asche und Staub zu Staub – Popel popelu a prach
prachu*

padal zrovna dvakrát impozantně, ale pazgřivec s pometlem z něj měl očividnou hrůzu. O několik kroků ustoupil. Jelikož jsem však právě intenzivně makal na tom, abych si po kouscích vykašlal plíce, těžko jsem mohl plně ocenit dramatický příchod nového hráče na scénu.

„Nejhorší je smrt vyděšením,“ zahláskoval světlovlasý chlápek a potáhnul z cigára.

„Já... nechci potíže,“ vyjeknul hrbáč.

„To sme dva, kripke. Mám šefový tu lišku přivízt. Živou. Máš s tím problém?“

„Thanatobolii³ nejde zvrátit!“ zakvílel skřet.

„Špatná odpověď,“ zasyčel černokabátník. Do levačky mu z podpažního pouzdra skočila pistole. Nechápal jsem, jak to, sakra, udělal. Každopádně šlo o Desert Eagle. Minimálně pětačtyřicítku. Spíše však padesátku.

Zahřmělo šest výstřelů. Hrbáč padnul na zem. Blondák vyměnil zásobník a pak mrtvému típnul o ksicht vajgl. Vzápětí nechal zmizet bouchačku do pouzdra a vyndal zpoza opasku kladivo. Druhou rukou sáhnul do kapsy a posypal hlavu skřeta nachystanou směsí. Podle vůně musel být jednou ze složek šafrán. Pak prudkým úderem rozbil chcíplně lebku.

Zrak se mi zakalil, tělo zachvátil neovladatelný třes. Zazvonil mobil. Sluch mi ještě jakžtakž sloužil.

„Frost, slyším tě An.“ Cvaknul zapalovač, jak si světlovlasý zabiják znovu zapálil. Nechal protistranu vykecat.

---

³⁾ *Thanatobolie* – kletba, která má na daný subjekt přivolat smrt v definované lhůtě

„Lindner žije. Ale pokud s ním chceš mluvit, musíš sebou hodit. Jo, kletba. S hodně rychlým progresem.“

Upadnul jsem do bezvědomí.

* * *

V astrálu jsem byl poprvé a viděl jsem Fros-
ta, jak drží v náruči moje fyzické tělo. Něco do mě
jemně štouchlo. Otočil jsem hlavu. Stála tam vel-
ká liška. Kolem ní pulzovala bílá záře.

Válečný mág se otočil naším směrem.

„Pokud mu máme pomoci, uklidni tu bouřku,“
řekl. „Jinak helikoptéra nevzlítne ze základny. A ta-
ky bys mu mohla dodat trochu energie. Nebo exne.“

Šelma krátce štěkla.

„Podívej,“ ohradil se Frost dotčeně, „to si vyříd
s Temnou.“

Blondák odhodil nedopalek a zvednul katanu
hmyzího samuraje. Moji tělesnou schránku při-
tom neodložil. Prohlédl si zblízka čepel, zkusmo jí
švihnul. „Pěkná práce, dobře vyvážená,“ zamru-
čel. „Teda na starej asijskej šunt,“ dodal trochu
zlomyslně. Zřejmě měl poněkud specifické nároky
na kvalitu sečných zbraní

Vichřice se zklidnila, přestalo pršet. Moc jsem
nechápal, co tu probíhalo za kabaret. Jak to, že po-
pravčí z AMS viděl Svatou lišku? Já ji dodneška
nespatřil. A kdo byla, sakra, ta Temná?

Frost se zamračil a vyběhnul k okraji kráteru.
Následovali jsme ho.

Naskytnul se nám neskutečný pohled. Nebe
bylo bez mráčku a svítila na něm nádherná polár-

ní záře. Kochat se tím úkazem ovšem nebyl čas. Dlouhými rychlými skoky se na nás řítila nejméně dvacítka strig. Jenže když uviděly světlovlasého mága, zastavily na místě. Jako kdyby narazily do neviditelné bariéry. Kvílely, skučely a řvaly. Pravděpodobně vzteky. Nebo strachem.

Frost nevypadal, že by mu ty potvory dělaly starosti. Prostě jen hrotem katany udělal v rozorané půdě před sebou dlouhou čáru. Tomu vzkazu bylo rozumět i beze slov. Kdo linii překročí, zemře.

Vždycky to ale někdo zkusil.

Jedno jsem musel uznat. Zabiják z AMS své práci rozuměl. A bavila ho. Pohyby měl zdánlivě ledabylé, ale vypočítané s chirurgickou přesností. Žádné parádičky či frajeřiny. Čistá chladná účelová řezničina.

Počet nepřátel klesnul na třetinu během pár okamžiků a sténání umírajících výrazně zchladilo bojový zápal protivníků. Blondák možná nad japonskými čepelemi ohrnoval nos, ale v jeho rukách šlo o smrtící nástroj. Ozval se hluk přilétající helikoptéry, dopadnul na nás kužel ostrého světla. Strigy udělaly čelem vzad a prchaly. Nestihly to. Frost zapíchnul katanu do jedné z mrtvol a do ruky mu skočila pistole. Válečný mág byl výborný střelec. Bezchybný.

Vrtulník antimagické sekce dosednul na menší plácek dvacet metrů vlevo. Svatá liška do mě strčila. Tentokrát silně. Mé astrální tělo zamířilo k tomu fyzickému. Bylo mi tady fajn, nic mě nebolelo, bránil jsem se ze všech sil návratu do reálného světa.

Marně. Výlet skončil.

* * *

Vklouznutí nazpět do vlastního těla byl šok. Na smysly zaútočila spousta pachů, zrakových vjemů a pocitů. Od vrtulníku přicházela skupina osmi lidí. Jediný z nich, koho jsem znal, byl Fíkus.

„Proměň se,“ řekl mi místo pozdravu.

A jak asi, když nemám králičí packu, ty trubko? Myslíš, že si magii cucám z palce u nohy jako ty? pomyslel jsem si. Kvůli oteklému krku jsem nemohl vrčet, natož mluvit.

„Tak nic no. Snad to půjde i takhle,“ povzdechl si nahlas mág.

Ženská v tmavé uniformě podala Fíkusovi cívku s konopným provazem. Jeho konec byl uvázaný ke špičaté vybělené kosti. S tou dotyčná zamířila pryč. Mág mi zatím kolem přední packy omotal pruh látky, který vytáhl z kapsy.

„To stačí!“ křiknul na ni Fíkus. Počkal, až ženská zarazí kost do země. Ustříhнул špagát a uvázal ho přes hadr na mojí tlapce. Sáhnul mi na čumák.

„Snad to bude dobrý,“ zamumlal. „Drž ho pevně, prosím,“ požádal Frosta.

Zajel mi mozolnatými prsty do srsti. Zaříkávalo o několika slovech opakoval monotónně stále dokola. Nejprve ustoupila bolest. Ale vzápětí ji nahradilo urputné svědění a křeče. Házel jsem sebou, snažil se škrábat a kousat. Měl jsem pocit, že mi dlabou mozek lžící. Tupou. Provaz uvázaný k noze postupně černal. Hustá olejnatá kapalina po něm vzlínala a odtékala pryč.

Uplynula dlouhá doba, než Fíkus skončil. Zdál se mi vyčerpaný a pohublý. Navléknul si silné gu-

mové rukavice, uvolnil špagát i látku z mé tlapky. Vojanda, co mu asistovala u začátku rituálu, za ním přispěchala s kanystrem benzínu a plastovou dózou plnou soli.

Posypala úhledně svinutý provaz a polila jej hořlavinou. Mág tlesknul a celý ten hnus vzplál. Obrátil se na patě a šel zpátky k nám.

„Díky, sám bych to nezvládl,“ kývnul na blondáka. Zabiják z AMS mě držel pořád stejně pevně. Hajzl.

„Ale já nic neudělal.“ Frost vyčaroval na obličejí pobavený úsměv. Vypadalo to mnohem hůř, než když se mračil. Někdo by mu to měl říct.

„Tak kdo...“

„Podle mýho liška. Taková velká a průhledná. Dohlíží na tebe celou dobu.“

Fíkus se zmateně rozhlížel. Asi měl problém rozpoznat, jestli si z něj blondák dělá legraci, nebo to myslí vážně.

Chtěl jsem k tomu dodat hodně vtipnou poznámku, ale zabalili mě do deky a odnesli k vrtulníku.

A tak nějak jsem tušil, kam poletíme.

* * *

Probudil jsem se na pohovce vystlané kožešinami. Byl jsem do nich zachumláný skoro celý, kromě hlavy. Místnost byla osvětlená zářivkami, vymalovaná na trapně bílo. Chyběl tomu sebemenší náznak kreativity. A to nemluvím o dvou kamerách pod stropními kazetami. Taky bílými. Fuj.

Dveře jsem měl přímo proti sobě. Určitě byly zamčené. Hodiny nad futry ukazovaly půl deváté.

O vnitřním uspořádání budovy jsem nevěděl nic. Což nebyla dobrá zpráva. Protáhnul jsem si přední tlapky, zastříhal ušima. Nic mě nebolelo. Taky bych mohl zkusit proměnu, že. Otázkou bylo, jak by mi to šlo bez králičí packy, která fungovala podobně jako konvexní čočka a sváděla v okolí rozptýlenou magii do jednoho místa.

Uslyšel jsem kroky na chodbě. Následovalo pípnutí, asi po přiložení karty, cvaknul zámek. To už jsem zadní nohy skrčil pod tělem, připravený vyrazit.

Elsterbachová, nesoucí složku s papíry, se na naše setkání vyparádila, jako by šlo o rande. Stihla i holiče. Mikádo, jaké ještě před pár lety nosila Beckhamovic Viktorka, jí moc slušelo, make-up byl precizní. Ke světlejším vlasům s nádechem do rezava zvolila decentní světlou halenku, delší černou pouzdrovou sukni a sáčko stejné barvy. Když jsem k tomu připočítal lodičky na středně vysokém podpatku a omamnou vůni parfému, bylo mi jasné, že jde o situaci žádající velmi specifický přístup.

Vyrazil jsem vpřed, prosmýknul se Sofi kolem levé nohy a nabral směr schodiště. Navigoval jsem se podle pachové stopy Amouage Lyric, kterou za sebou Elsterbachová zanechala. Dovolil jsem si pohled vzad. Sofie stála nad rozházenými lejstry, vypadala našťvaně.

„Příště si pořádně ohol nohy, škrábeš!“ zasmál jsem se a už to bral dolů po schodech. Co kdyby odněkud vytáhla bouchačku? Dvakrát mi to podklouzlo, našťestí jsem však udržel balanc a pokračoval v útěku. Seběhnul jsem tři patra. Vstupní

hala s recepcí byla docela velká. Moje přítomnost tam ale vzbudila nežádoucí pozornost. Klíčkoval jsem mezi lidmi, kteří se mě snažili chytit. Uhýbal jsem jim, uskakoval, prudce měnil směr. Vchod nebyl daleko. Navíc k němu zrovna zvenku přicházela brýlatá černovláska na vysokých šteklich. S deštníkem. Asi na dnešek hlásili déšť. Čert to vem, předpověď mi byla ukradená. Stejně to nikdy netrefili. A i kdyby, pořád lepší mokry kožich venku než suchá židle ve výsledkové místnosti. Prosklené dveře na fotobuňku se automaticky otevřely.

Chtěl jsem proběhnout kolem ženštiny ve dveřích. Jenže ta ludra najednou namířila paraple přímo proti mně a nechala ho rozevřít. Leknutím jsem nadskočil a vzápětí ležel na zemi přitisknutý kolenem a s popruhem kabelky omotaným nafest kolem čelistí.

„Kampak pospícháš, Lindnere?“ zeptala se s úsměvem. Byla mi trochu povědomá. Hmm. Jednou jsem viděl péčko, kde učitelka, co vypadala úplně stejně, znásilnila chlapa připínacím penisem. Taky měla kabelku od Prady a lodičky s červenou podešví. To, že mě černovláska znala jménem, nevěstilo nic dobrého. Navíc jsem ani neměl lidskou podobu.

Přiběhla Sofie. Byla zadýchaná a rudá v obličeji. V ruce svírala taser tak pevně, až měla bílé klouby. „On mi...“

„Proklouznul?“ doplnila za ni tmavovláska pobaveně. Naklonila se k mému uchu.

„Ani netušíš, jak moc toužím si s tebou promluvit,“ zašeptala. Znělo to mazlivě. Po páteři mi pře-

běhnul mráz, žaludek se stáhnul. Já ten hlas znal. Sice jen z telefonu, ale i tak. Během chvíle k nám přispěchalo několik dalších snaživých poskoků. Nasadili mi košík, připnuli obojek s vodítkem. Vnímal jsem celou tu proceduru jako nanejvýš ponižující. Nebyl jsem žádný prašivý čokl! Koordinátorka Angela mě chytila do náručí a vstala.

„Michaeli?“

„Ano?“ zasípá jsem.

„Doufám, že máš dost rozumu, aby ses už o nic nepokoušel.“

„Jasně, ale půjdu sám,“ zkusil jsem získat zpátky trochu důstojnosti. Hlavně aby nebylo po jejím.

„Ne,“ zavrněla černovláska spokojeně.

Koukal jsem jí přes rameno na vzdalující se vchodové dveře. A dlouze si u toho povzdechnul.

IV.

Dřepěl jsem způsobně v křesle, ocas omotaný kolem předních tlapek, a koukal na koordinátorku Angelu. Ta byla usazená za kancelářským stolem a vytahovala ze složky různá lejstra. Elsterbachovou jsem měl za zády. A zvenku stála u dveří stráž. Aby někdo zase náhodou neotevřel.

Ticho v místnosti mi lezlo na nervy. Poposednul jsem a podrbl se levou zadní za uchem. Už poněkolkáté. Ten košík mě neskutečně vytáčel. A kovový obojek navíc blokoval i pokusy o změnu podoby.

„Chceš ho sundat?“ řekla Angela, aniž by zvedla oči od papírů. Přikývnul jsem.

Vstala a zbavila mě košíku i pevného a těsného obojku. Aspoň bylo jasné, kdo v téhle hře zahraje hodného, a kdo zlého poldu.

„Když se proměníš, nechám ti donést kávu,“ pokračovala vlídně koordinátorka. Mělo to logiku, jako liška bych jim mohl zdrhnout mnohem snadněji.

Když jsem vyvolal transformaci, proběhla až nečekaná hladce, jenže byla úplně jiná než dosud. To lehké svědění na kůži jsem dříve neregistroval. Vyhrnul jsem rukáv a poškrábal se. Rychle jsem však přestal. Na předloktí jsem totiž uviděl tmavé obrazce, které tam předtím rozhodně nebyly. Sice šlo o důležitý poznatek, ale podrobnější průzkum musel počkat.